

Arrest

**nr. 138 090 van 6 februari 2015
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 31 december 2014 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 december 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoeker D.V. en zijn advocaat H. DE PONTIERE, die tevens verzoekster G.R. vertegenwoordigt en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 19 januari 2009 en hebben zich een vierde keer vluchteling verklaard op 17 november 2014.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers op 28 november 2014 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 17 december 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissingen werden op 18 december 2014 aangetekend verzonden.
De bestreden beslissingen luiden als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine en u bent afkomstig uit Valerik in de Tsjetsjeense Republiek.

Op 19 januari 2009 bent u in België aangekomen en op diezelfde dag hebt u samen met uw echtgenote, G.(...) R.(...) (O.V.6.376.771), asiel aangevraagd bij de Belgische autoriteiten. U verklaarde dat uw zoon T.(...) al vanaf zijn geboorte ernstige medische problemen kent waarvoor hij werd behandeld in een gespecialiseerd ziekenhuis in Stavropol. Er was echter geen vooruitgang merkbaar in zijn behandeling en u vermoedde dat jullie Tsjetsjeense afkomst hierbij een rol speelde. Verder vreesde u ook dat het over en weer reizen tussen uw thuisregio en Stavropol argwaan zou wekken bij de autoriteiten en dat zij u zouden arresteren. Ook bestond, door de vele gewelddadige incidenten in uw regio, het risico dat u gedood zou kunnen worden en dat uw vrouw zou achterblijven met vier kinderen. Op 1 maart 2010 werd deze eerste asielaanvraag door het CGVS afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 20 januari 2011 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. U diende geen cassatieberoep in bij de Raad van State binnen de hiervoor wettelijk voorziene termijn.

Hierna keerde u niet terug naar uw land van herkomst, maar diende u op 22 augustus 2013 een tweede asielaanvraag in. U verklaarde dat u bij uw eerste asielaanvraag niet de volledige waarheid had verteld en dat u uw belangrijkste asielmotief had verzwegen. De asielmotieven die u bij uw eerste asielaanvraag had aangehaald waren volgens u van minder belang. U verklaarde dat u bij uw eerste asielaanvraag had verzwegen dat u in 2008 nabij een bos drie bebaarde gewapende mannen was tegengekomen, vermoedelijk rebellen. Zij vroegen u voedsel en medicamenten en u ging op hun verzoek in. Eind 2008 werd u gearresteerd door de politie en gedurende twee dagen opgesloten, gemarteld en geslagen, omdat u werd verdacht van samenwerking met de rebellen. Nadat uw familie een steekpenning had betaald en u onder dwang een document had ondertekend waarin u bekende te hebben samengewerkt met rebellen, werd u vrijgelaten. U verklaarde dat dit de ware reden was waarom u op 18 januari 2009 uw land van herkomst was ontvlucht. Via uw vader kwam u ook te weten dat de autoriteiten naar u bleven vragen en dat er in 2011 en 2012 convocaties voor u waren aangekomen op uw adres in Tsjetsjenië. Deze tweede asielaanvraag werd op 4 oktober 2013 door het CGVS afgesloten met een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, omdat u niet aannemelijk kon maken waarom u uw nieuwe asielmotief niet eerder had gemeld bij de Belgische asielinstanties en uw echtgenote verregaand onwetend was over een aantal belangrijke aspecten van dit nieuwe asielmotief. U ging tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, maar op 30 januari 2014 werd uw annulatieberoep verworpen. Op 7 april 2014 werd in cassatie door de Raad van State beslist dat de procedure kon worden verdergezet. Hierna keerde u opnieuw niet terug naar uw land van herkomst, maar vroeg u op 5 juni 2014 voor de derde keer asiel aan bij de Belgische autoriteiten. U legde verschillende documenten neer waarmee u alsnog wilde aantonen dat u nood hebt aan internationale bescherming. Op 2 juli 2014 werd ook deze asielaanvraag door het CGVS niet in overweging genomen. Op 16 september 2014 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het annulatieberoep dat u tegen deze beslissing had aangetekend verworpen en op 20 november 2014 werd ook het cassatieberoep bij de Raad van State verworpen.

Opnieuw keerde u niet naar uw land van herkomst terug, maar diende u op 17 november 2014 voor de vierde keer een asielaanvraag in. U verklaart in onderhavige aanvraag dat uw problemen nog steeds dezelfde zijn en dat uw autoriteiten u nog steeds zoeken. Ter staving van deze verklaringen legt u een document van het Ministerie van Binnenlandse Zaken van de Russische Federatie neer waarin wordt verklaard dat het Ministerie van Binnenlandse Zaken van de Russische Federatie op 27 september 2013 een federale lijst met extremistische materialen van de Tsjetsjeense Republiek Itchkeria actief op het territorium van de Russische Federatie, heeft gepubliceerd. Ook haalt u aan dat er in Oekraïne mensen aanwezig zijn die door Kadyrov naar daar werden gestuurd om er mensen te doden. Uw vrouw haalde tijdens haar gehoor bij de DVZ nog aan dat veel mensen die naar Tsjetsjenië zijn teruggekeerd werden vermoord.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvragen hebt uiteengezet (DVZ Gehoorverslag 4e AA, rubriek 15,18). In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat het CGVS van mening was dat u, wat de discriminatie omwille van uw Tsjetsjeense origine voor de medische behandeling van uw zoon T.(...) in het ziekenhuis van Stavropol betreft, niet voldoende inspanningen had geleverd in uw land van herkomst om deze problemen te verhelpen. Daarnaast kon u uw vrees voor de Tsjetsjeense ordediensten niet aannemelijk maken, u kon deze vrees immers in geen geval concretiseren en baseerde deze vrees louter op vermoedens en hypothesen. Deze beslissing en beoordeling werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. U diende geen cassatieberoep in bij de Raad van State binnen de hiervoor wettelijk voorziene termijn. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast.

Uw tweede asielaanvraag werd door het CGVS niet in overweging genomen, omdat er niet kon worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig was in de zin van de vreemdelingenwet dat de kans minstens aanzienlijk zou vergroten dat u voor internationale bescherming in aanmerking zou komen. Ten eerste was het CGVS van oordeel dat u niet aannemelijk maakte waarom u uw nieuwe asielmotief, namelijk dat u in 2008 door de politie was opgepakt, vastgehouden en mishandeld omwille van banden met de rebellen, niet eerder kon melden aan de Belgische asielinstanties. Ten tweede werden uw verklaringen omtrent dit nieuwe asielmotief als ongeloofwaardig beschouwd omwille van een verregaande onwetendheid van uw echtgenote over dit asielmotief en de documenten die u neerlegde ter staving ervan en omdat ernstig werd getwijfeld aan de authenticiteit van diezelfde documenten. Ook deze beslissing en beoordeling werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. In cassatie besliste de Raad van State dat de procedure kon worden verdergezet. Ook wat betreft uw tweede asielaanvraag zijn de beroepsmogelijkheden dus uitgeput.

Uw derde asielaanvraag werd evenmin door het CGVS in overweging genomen. Er werden namelijk enkele incoherenties vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen gedurende uw verschillende opeenvolgende asielprocedures, de vaststellingen dat zowel u als uw echtgenote een reispaspoort hadden verkregen ondermijnde in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw vrees en opnieuw werd de verregaande onwetendheid van uw echtgenote betreffende kernaspecten van uw asielrelaas als onaannemelijk beschouwd. Wat de documenten die u in het kader van uw derde asielaanvraag betreft was het CGVS van oordeel dat de relatieve bewijswaarde van Russische documenten – in de Russische Federatie heerst volgens informatie waarover het CGVS beschikt en die eerder al aan uw administratief dossier werd toegevoegd een hoge graad van corruptie – niet opwoog tegen de vastgestelde ongerijmdheden in uw verhaal. Bovendien toonde u onaannemelijk weinig interesse in de door u voorgelegde documenten, werd er omwille van verscheidene anomalieën in de documenten opnieuw ernstig getwijfeld aan de authenticiteit van de stukken en bleek uit informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd dat het Ministerie van Justitie bevoegd is voor de federale lijsten van extremistische materialen en niet het Ministerie van Binnenlandse Zaken, zoals op de documenten die u neerlegde werd vermeld. Daarnaast kwam de inhoud van verschillende van de door u neergelegde documenten niet overeen met uw verklaringen. Opnieuw bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze beoordeling en beslissing en werd het annulatieberoep tegen deze beslissing verworpen. Het cassatieberoep bij de Raad van State werd eveneens verworpen. Ook wat uw derde asielaanvraag betreft resten u dus geen beroepsmogelijkheden meer en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van de vreemdelingenwet dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. In onderhavige vierde asielaanvraag is dergelijk element in uw dossier niet voorhanden.

De verklaringen die u aflegt vloeien immers volledig voort uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvragen hebt uiteengezet. U verklaart dat uw problemen nog steeds dezelfde zijn en dat de autoriteiten u zoeken, u willen oppakken, opsluiten en doden (DVZ Gehoorverslag 4e AA, rubriek 15,18). Er moet echter worden beklemtoond dat uw vorige aanvragen door het CGVS werden afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Deze motieven werden telkens door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. De brief van het Ministerie van Binnenlandse Zaken waarmee u uw ongeloofwaardig bevonden problemen alsnog probeert te bewijzen is niet van die aard dat deze de bovenstaande conclusies kan wijzigen. Het betreft hier immers louter een kleurenkopie waarvan de authenticiteit onmogelijk kan worden nagegaan. Zelf wordt u op geen enkel moment persoonlijk vermeld in dit document, waardoor deze brief ook inhoudelijk niet aantoonst dat u in

uw land van herkomst zou worden gezocht, zoals u beweert (DVZ Gehoorverslag 4e AA, rubriek 17). Bovendien moet nogmaals worden benadrukt dat documenten enkel ondersteuning kunnen bieden aan geloofwaardige verklaringen en op zich niet van die aard zijn om ongeloofwaardige verklaringen om te keren. U haalde bijkomstig nog aan dat een kennis van u, ene K.(...) S.(...), uw problemen kan bevestigen (DVZ Gehoorverslag 4e AA, rubriek 21). Zijn verklaringen, hoewel u deze op geen enkel moment voorlegt of weergeeft, echter evenmin van die aard dat ze de vastgestelde ongeloofwaardigheid in uw relaas zouden kunnen herstellen. Uw persoonlijke verklaringen en die van uw echtgenote werden immers reeds ongeloofwaardig bevonden omwille van talloze vaststellingen die hierboven en in vorige beslissingen reeds uitgebreid werden beargumenteerd. Dat een derde persoon uw verhaal, waaraan geen geloof wordt gehecht, nogmaals zou komen herhalen, wijzigt niets aan de bovenstaande conclusie.

Verder haalde u nog aan dat er in Oekraïne mensen aanwezig zijn die naar daar werden gestuurd door Kadyrov om er mensen te doden (DVZ Gehoorverslag 4e AA, rubriek 21). U haalt echter niet concreet aan dat u persoonlijk hetzelfde zou vrezen of, indien u zou vrezen naar Oekraïne te worden gestuurd, waarop deze vrees dan is gebaseerd. Het betreft hier dus louter een blote bewering van uw kant, waardoor dit niet als nieuw element kan worden beschouwd dat de kans aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking zou komen. Bovendien, voor zover u zou doelen op het gewapend conflict in Oost-Oekraïne, blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratief dossier werd toegevoegd dat er geen aanwijzingen zijn dat dienstplichtigen of personen zonder militaire ervaring gedwongen naar Oekraïne zouden worden gestuurd om er te vechten aan de zijde van pro-Russische milities.

Wat betreft de vermelding van uw echtgenote dat er veel mensen die vanuit België terug naar Tsjetsjenië gingen daar werden vermoord (DVZ Gehoorverslag 4e AA echtgenote, rubriek 15), is het Commissariaat-generaal na analyse van informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal, en waarvan een synthese is toegevoegd aan het administratief dossier, van oordeel dat uw vrees voor ernstige problemen bij terugkeer naar Tsjetsjenië, omwille van het feit dat u in het buitenland heeft verbleven niet gegrond is. Enkele bronnen geven aan dat de Tsjetsjenen die van het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeren een risicogroep vormen. Gezien de informatie die werd verzameld bij andere bronnen is er echter geen reden om te besluiten dat alle Tsjetsjenen die naar Tsjetsjenië terugkeren, onder wie de Tsjetsjenen die in het buitenland een asielaanvraag hebben ingediend, met reden vrezen vervolgd te worden of een reëel risico lopen om ernstige schendingen te ondergaan zoals wordt begrepen in de asielmaterie, enkel en alleen door deze terugkeer.

Verschillende betrouwbare en gerenommeerde bronnen (International Crisis Group, Human Rights Watch, Caucasian Knot) maken immers geen enkele melding van het feit dat de Tsjetsjenen die van het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeren op zich een risicogroep zouden vormen. En noch de Internationale Organisatie voor Migratie noch de Oostenrijkse asielinstantie vermelden problemen voor de Tsjetsjenen die gebruik hebben gemaakt van een terugkeerprogramma naar Tsjetsjenië. Wat betreft het terugkeerprogramma in kwestie dat wordt uitgevoerd door de Internationale Organisatie voor Migratie, dat momenteel nog steeds loopt en waarvan honderden personen gebruik hebben gemaakt, dient men de nadruk te leggen op het feit dat de terugkeer op vrijwillige basis gebeurt en worden voorafgegaan door een individueel advies van de IOM wat betreft de aangeboden opties en mogelijkheden. Men dient eveneens op te merken dat er na de terugkeer ter plaatse een opvolgings- en ondersteuningsprocedure wordt verzekerd, in het kader van deze procedure hebben de betrokken personen de kans om eventuele problemen die ze hebben ondervonden mee te delen, waaronder eventuele problemen die verband houden met de veiligheid.

Nog andere bronnen halen individuele gevallen aan waarbij Tsjetsjenen ernstige problemen hebben ondervonden bij hun terugkeer in Tsjetsjenië. Uit andere gegevens die werden verzameld rond de omstandigheden waarin deze personen ernstige problemen hadden ondervonden bij hun terugkeer in Tsjetsjenië bleek dat zij werden geviseerd of kans liepen om geviseerd te worden los van deze terugkeer. Het is duidelijk dat de reden voor de problemen die ze hadden ondervonden niet de terugkeer naar Tsjetsjenië op zich is of enkel en alleen het feit dat ze asiel hebben aangevraagd in het buitenland, maar elementen die eigen zijn aan hen en die, in voorkomend geval, hen doen opmerken in een groep die beschouwd kan worden als zijnde een risicogroep (omstandigheden die verband houden met hun eerdere voorgeschiedenis voor hun vertrek, vermoedelijke of reële banden van de betrokkene of van zijn of haar naasten met gewapende groeperingen, de hoedanigheid van tegenstander van het regime). Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan men dus niet besluiten dat iedere Tsjetsjeen die van het buitenland terugkeert naar Tsjetsjenië enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde asielzoeker is een risico loopt om het slachtoffer te worden van een groepsvervolging, namelijk een vervolging die het gevolg is van een bewust en systematisch beleid, waarmee men iedere persoon die lid is van een welbepaalde groep op willekeurige wijze kan treffen, enkel en alleen doordat hij of zij deel uitmaakt van deze groep.

Men kan evenmin besluiten dat iedere Tsjetsjeen die van het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeert enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde asielzoeker is systematisch een reëel risico loopt om ernstige schendingen te ondergaan in de zin van de reglementering met betrekking tot de subsidiaire bescherming.

Wat u betreft, de vrees die u zou kunnen hebben en het risico dat u zou kunnen lopen in het geval van een terugkeer naar Tsjetsjenië werden beoordeeld in het licht van uw persoonlijke situatie. Uw eventuele lidmaatschap van een groep zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, kan niet worden beschouwd als een risico.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan reeds eerder een kopie bij het administratief dossier werd gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de vreemdelingenwet.”

Inzake: R.G.:

"A. Feitenrelaas

U bent Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine en u bent afkomstig uit Urus-Martan in de Tsjetsjeense Republiek.

Op 19 januari 2009 bent u in België aangekomen en op diezelfde dag hebt u samen met uw echtgenoot, D.(...) V.(...) (O.V.6.376.771), asiel aangevraagd bij de Belgische autoriteiten. U verklaarde dat uw zoon T.(...) al vanaf zijn geboorte ernstige medische problemen kent waarvoor hij werd behandeld in een gespecialiseerd ziekenhuis in Stavropol. Er was echter geen vooruitgang merkbaar in zijn behandeling en u vermoedde dat jullie Tsjetsjeense afkomst hierbij een rol speelde. Verder vreesde uw man ook dat het over en weer reizen tussen de thuisregio en Stavropol argwaan zou wekken bij de autoriteiten en dat zij hem zouden arresteren. Ook bestond, door de vele gewelddadige incidenten in uw regio, het risico dat uw man gedood zou kunnen worden en dat u zou achterblijven met vier kinderen. Op 1 maart 2010 werd deze eerste asielaanvraag door het CGVS afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 20 januari 2011 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. U diende geen cassatieberoep in bij de Raad van State binnen de hiervoor wettelijk voorziene termijn.

Hierna keerde u niet terug naar uw land van herkomst, maar diende u op 22 augustus 2013 een tweede asielaanvraag in. U verklaarde dat u bij uw eerste asielaanvraag niet de volledige waarheid had verteld en dat u uw belangrijkste asielmotief had verzwegen. De asielmotieven die u bij uw eerste asielaanvraag had aangehaald waren nu van minder belang. Uw man verklaarde dat hij bij de eerste asielaanvraag had verzwegen dat hij in 2008 nabij een bos drie bebaarde gewapende mannen was tegengekomen, vermoedelijk rebellen. Zij vroegen hem voedsel en medicamenten en hij ging op hun verzoek in. Eind 2008 werd uw man gearresteerd door de politie en gedurende twee dagen opgesloten, gemarteld en geslagen, omdat hij werd verdacht van samenwerking met de rebellen. Nadat de familie een steekpenning had betaald en uw man onder dwang een document had ondertekend waarin hij bekende te hebben samengewerkt met rebellen, werd hij vrijgelaten. U verklaarde dat dit de ware reden was waarom jullie op 18 januari 2009 het land van herkomst waren ontvlucht. Via zijn vader kwam uw man ook te weten dat de autoriteiten naar hem bleven vragen en dat er in 2011 en 2012 convocaties voor hem waren aangekomen op zijn adres in Tsjetsjenië. Deze tweede asielaanvraag werd op 4 oktober 2013 door het CGVS afgesloten met een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, omdat u en uw man niet aannemelijk konden maken waarom jullie uw nieuwe asielmotief niet eerder hadden gemeld bij de Belgische asielinstanties en u verregaand onwetend was over een aantal belangrijke aspecten van dit nieuwe asielmotief. U ging tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, maar op 30 januari 2014 werd uw annulatieberoep verworpen. Op 7 april 2014 werd in cassatie door de Raad van State beslist dat de procedure kon worden verdergezet.

Hierna keerde u opnieuw niet terug naar uw land van herkomst, maar vroeg u op 5 juni 2014 voor de derde keer asiel aan bij de Belgische autoriteiten. Uw man legde verschillende documenten neer waarmee hij alsnog wilde aantonen dat jullie nood hebben aan internationale bescherming. Op 2 juli 2014 werd ook deze asielaanvraag door het CGVS niet in overweging genomen. Op 16 september 2014 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het annulatieberoep dat u tegen deze beslissing had aangetekend verworpen en op 20 november 2014 werd ook het cassatieberoep bij de Raad van State verworpen.

Opnieuw keerde u niet naar uw land van herkomst terug, maar diende u op 17 november 2014 voor de vierde keer een asielaanvraag in. U verklaart in onderhavige aanvraag dat uw problemen nog steeds dezelfde zijn en dat uw autoriteiten uw man nog steeds zoeken. Ter staving van deze verklaringen legt uw man een document van het Ministerie van Binnenlandse Zaken van de Russische Federatie neer waarin wordt verklaard dat het Ministerie van Binnenlandse Zaken van de Russische Federatie op 27 september 2013 een federale lijst met extremistische materialen van de Tsjetsjeense Republiek Itchkeria actief op het territorium van de Russische Federatie, heeft gepubliceerd. Ook haalt uw man aan dat er in Oekraïne mensen aanwezig zijn die door Kadyrov naar daar werden gestuurd en verklaart u dat er veel mensen die naar Tsjetsjenië zijn teruggekeerd werden vermoord.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw huidige vierde asielaanvraag op dezelfde motieven baseert als diegene die werden aangehaald door uw man, D.(...) V.(...) (DVZ Gehoorverslag 4e AA, rubriek 15). In het kader van de vierde asielaanvraag van uw man werd een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag genomen. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten dat er nieuwe elementen aanwezig zijn in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, die de kans minstens aanzienlijk vergroten dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. De hierboven vermelde beslissing betreffende de vierde asielaanvraag van uw man bevat de volgende motieven:

"Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvragen hebt uiteengezet (DVZ Gehoorverslag 4e AA, rubriek 15,18). In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat het CGVS van mening was dat u, wat de discriminatie omwille van uw Tsjetsjeense origine voor de medische behandeling van uw zoon T.(...) in het ziekenhuis van Stavropol betreft, niet voldoende inspanningen had geleverd in uw land van herkomst om deze problemen te verhelpen. Daarnaast kon u uw vrees voor de Tsjetsjeense ordediensten niet aannemelijk maken, u kon deze vrees immers in geen geval concretiseren en baseerde deze vrees louter op vermoedens en hypothesen. Deze beslissing en beoordeling werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. U diende geen cassatieberoep in bij de Raad van State binnen de hiervoor wettelijk voorziene termijn. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast.

Uw tweede asielaanvraag werd door het CGVS niet in overweging genomen, omdat er niet kon worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig was in de zin van de vreemdelingenwet dat de kans minstens aanzienlijk zou vergroten dat u voor internationale bescherming in aanmerking zou komen. Ten eerste was het CGVS van oordeel dat u niet aannemelijk maakte waarom u uw nieuwe asielmotief, namelijk dat u in 2008 door de politie was opgepakt, vastgehouden en mishandeld omwille van banden met de rebellen, niet eerder kon melden aan de Belgische asielinstanties. Ten tweede werden uw verklaringen omtrent dit nieuwe asielmotief als ongeloofwaardig beschouwd omwille van een verregaande onwetendheid van uw echtgenote over dit asielmotief en de documenten die u neerlegde ter staving ervan en omdat ernstig werd getwijfeld aan de authenticiteit van diezelfde documenten. Ook deze beslissing en beoordeling werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. In cassatie besliste de Raad van State dat de procedure kon worden verdergezet. Ook wat betreft uw tweede asielaanvraag zijn de beroepsmogelijkheden dus uitgeput.

Uw derde asielaanvraag werd evenmin door het CGVS in overweging genomen. Er werden namelijk enkele incoherenties vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen gedurende uw verschillende opeenvolgende asielprocedures, de vaststellingen dat zowel u als uw echtgenote een reispaspoort hadden verkregen ondermijnde in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw vrees en opnieuw werd de verregaande onwetendheid van uw echtgenote betreffende kernaspecten van uw asielrelaas als onaannemelijk beschouwd. Wat de documenten die u in het kader van uw derde asielaanvraag betreft was het CGVS van oordeel dat de relatieve bewijswaarde van Russische documenten – in de Russische Federatie heerst volgens informatie waarover het CGVS beschikt en die eerder al aan uw administratief dossier werd toegevoegd een hoge graad van corruptie – niet opwoog tegen de vastgestelde ongerijmdheden in uw verhaal. Bovendien toonde u onaannemelijk weinig interesse in de door u voorgelegde documenten, werd er omwille van verscheidene anomalieën in de documenten opnieuw ernstig getwijfeld aan de authenticiteit van de stukken en bleek uit informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd dat het Ministerie van Justitie bevoegd is voor de federale lijsten van extremistische materialen en niet het Ministerie van Binnenlandse Zaken, zoals op de documenten die u neerlegde werd vermeld. Daarnaast kwam de inhoud van verschillende van de door u neergelegde documenten niet overeen met uw verklaringen. Opnieuw bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze beoordeling en beslissing en werd het annulatieberoep tegen deze beslissing verworpen. Het cassatieberoep bij de Raad van State werd eveneens verworpen. Ook wat uw derde asielaanvraag betreft resten u dus geen beroepsmogelijkheden meer en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van de vreemdelingenwet dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. In onderhavige vierde asielaanvraag is dergelijk element in uw dossier niet voorhanden.

De verklaringen die u aflegt vloeien immers volledig voort uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvragen hebt uiteengezet. U verklaart dat uw problemen nog steeds dezelfde zijn en dat de autoriteiten u zoeken, u willen oppakken, opsluiten en doden (DVZ Gehoorverslag 4e AA, rubriek 15,18). Er moet echter worden beklemtoond dat uw vorige aanvragen door het CGVS werden afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Deze motieven werden telkens

door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. De brief van het Ministerie van Binnenlandse Zaken waarmee u uw ongeloofwaardig bevonden problemen alsnog probeert te bewijzen is niet van die aard dat deze de bovenstaande conclusies kan wijzigen. Het betreft hier immers louter een kleurenkopie waarvan de authenticiteit onmogelijk kan worden nagegaan. Zelf wordt u op geen enkel moment persoonlijk vermeld in dit document, waardoor deze brief ook inhoudelijk niet aantoonst dat u in uw land van herkomst zou worden gezocht, zoals u beweert (DVZ Gehoorverslag 4e AA, rubriek 17). Bovendien moet nogmaals worden benadrukt dat documenten enkel ondersteuning kunnen bieden aan geloofwaardige verklaringen en op zich niet van die aard zijn om ongeloofwaardige verklaringen om te keren. U haalde bijkomstig nog aan dat een kennis van u, ene K.(...) S.(...), uw problemen kan bevestigen (DVZ Gehoorverslag 4e AA, rubriek 21). Zijn verklaringen, hoewel u deze op geen enkel moment voorlegt of weergeeft, echter evenmin van die aard dat ze de vastgestelde ongeloofwaardigheid in uw relaas zouden kunnen herstellen. Uw persoonlijke verklaringen en die van uw echtgenote werden immers reeds ongeloofwaardig bevonden omwille van talloze vaststellingen die hierboven en in vorige beslissingen reeds uitgebreid werden beargumenteerd. Dat een derde persoon uw verhaal, waaraan geen geloof wordt gehecht, nogmaals zou komen herhalen, wijzigt niets aan de bovenstaande conclusie.

Verder haalde u nog aan dat er in Oekraïne mensen aanwezig zijn die naar daar werden gestuurd door Kadyrov om er mensen te doden (DVZ Gehoorverslag 4e AA, rubriek 21). U haalt echter niet concreet aan dat u persoonlijk hetzelfde zou vrezen of, indien u zou vrezen naar Oekraïne te worden gestuurd, waarop deze vrees dan is gebaseerd. Het betreft hier dus louter een blote bewering van uw kant, waardoor dit niet als nieuw element kan worden beschouwd dat de kans aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking zou komen. Bovendien, voor zover u zou doelen op het gewapend conflict in Oost-Oekraïne, blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratief dossier werd toegevoegd dat er geen aanwijzingen zijn dat dienstplichtigen of personen zonder militaire ervaring gedwongen naar Oekraïne zouden worden gestuurd om er te vechten aan de zijde van pro-Russische milities.

Wat betreft de vermelding van uw echtgenote dat er veel mensen die vanuit België terug naar Tsjetsjenië gingen daar werden vermoord (DVZ Gehoorverslag 4e AA echtgenote, rubriek 15), is het Commissariaat-generaal na analyse van informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal, en waarvan een synthese is toegevoegd aan het administratief dossier, van oordeel dat uw vrees voor ernstige problemen bij terugkeer naar Tsjetsjenië, omwille van het feit dat u in het buitenland heeft verbleven niet gegrond is. Enkele bronnen geven aan dat de Tsjetsjenen die van het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeren een risicogroep vormen. Gezien de informatie die werd verzameld bij andere bronnen is er echter geen reden om te besluiten dat alle Tsjetsjenen die naar Tsjetsjenië terugkeren, onder wie de Tsjetsjenen die in het buitenland een asielaanvraag hebben ingediend, met reden vrezen vervolgd te worden of een reëel risico lopen om ernstige schendingen te ondergaan zoals wordt begrepen in de asielmaterie, enkel en alleen door deze terugkeer.

Verschillende betrouwbare en gerenommeerde bronnen (International Crisis Group, Human Rights Watch, Caucasian Knot) maken immers geen enkele melding van het feit dat de Tsjetsjenen die van het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeren op zich een risicogroep zouden vormen. En noch de Internationale Organisatie voor Migratie noch de Oostenrijkse asielinstantie vermelden problemen voor de Tsjetsjenen die gebruik hebben gemaakt van een terugkeerprogramma naar Tsjetsjenië. Wat betreft het terugkeerprogramma in kwestie dat wordt uitgevoerd door de Internationale Organisatie voor Migratie, dat momenteel nog steeds loopt en waarvan honderden personen gebruik hebben gemaakt, dient men de nadruk te leggen op het feit dat de terugkeer op vrijwillige basis gebeurt en worden voorafgegaan door een individueel advies van de IOM wat betreft de aangeboden opties en mogelijkheden. Men dient eveneens op te merken dat er na de terugkeer ter plaatse een opvolgings- en ondersteuningsprocedure wordt verzekerd, in het kader van deze procedure hebben de betrokken personen de kans om eventuele problemen die ze hebben ondervonden mee te delen, waaronder eventuele problemen die verband houden met de veiligheid.

Nog andere bronnen halen individuele gevallen aan waarbij Tsjetsjenen ernstige problemen hebben ondervonden bij hun terugkeer in Tsjetsjenië. Uit andere gegevens die werden verzameld rond de omstandigheden waarin deze personen ernstige problemen hadden ondervonden bij hun terugkeer in Tsjetsjenië bleek dat zij werden geviseerd of kans liepen om geviseerd te worden los van deze terugkeer. Het is duidelijk dat de reden voor de problemen die ze hadden ondervonden niet de terugkeer naar Tsjetsjenië op zich is of enkel en alleen het feit dat ze asiel hebben aangevraagd in het buitenland, maar elementen die eigen zijn aan hen en die, in voorkomend geval, hen doen opmerken in een groep die beschouwd kan worden als zijnde een risicogroep (omstandigheden die verband houden met hun

eerdere voorgeschiedenis voor hun vertrek, vermoedelijke of reële banden van de betrokkene of van zijn of haar naasten met gewapende groeperingen, de hoedanigheid van tegenstander van het regime). Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan men dus niet besluiten dat iedere Tsjetsjeen die van het buitenland terugkeert naar Tsjetsjenië enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde asielzoeker is een risico loopt om het slachtoffer te worden van een groepsvervolging, namelijk een vervolging die het gevolg is van een bewust en systematisch beleid, waarmee men iedere persoon die lid is van een welbepaalde groep op willekeurige wijze kan treffen, enkel en alleen doordat hij of zij deel uitmaakt van deze groep. Men kan evenmin besluiten dat iedere Tsjetsjeen die van het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeert enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde asielzoeker is systematisch een reëel risico loopt om ernstige schendingen te ondergaan in de zin van de reglementering met betrekking tot de subsidiaire bescherming.

Wat u betreft, de vrees die u zou kunnen hebben en het risico dat u zou kunnen lopen in het geval van een terugkeer naar Tsjetsjenië werden beoordeeld in het licht van uw persoonlijke situatie. Uw eventuele lidmaatschap van een groep zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, kan niet worden beschouwd als een risico.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan reeds eerder een kopie bij het administratief dossier werd gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 3, 13 en 15 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), de algemene zorgvuldigheidsplicht en het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, voeren verzoekers aan dat het bewijs in asielzaken vrij is en er ten onrechte wordt beweerd dat de authenticiteit van het door hen neergelegde stuk onmogelijk zou kunnen nagegaan worden. Zij wijzen erop dat het stuk immers ondertekend werd door kolonel R.R.S., adjunct-minister van Binnenlandse Zaken van de Tsjetsjeense Republiek, hetgeen met een kleine inspanning vanwege het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan gecontroleerd worden. Hetzelfde kan gezegd worden omtrent de op 27 september 2013 door het Federale Ministerie van Binnenlandse zaken gepubliceerde lijst met de uitdrukkelijke vermelding van de naam van verzoeker. Het loutere feit dat het stuk dd. 13 oktober 2014 (voorlopig) wordt overgelegd in een kleurenfotokopie toont absoluut niet aan dat het niet echt zou zijn en evenmin dat het niet geloofwaardig zou zijn, aldus verzoekers, die voorts laten gelden dat er niet gemotiveerd wordt waarom *in casu* de kleurenfotokopie weinig of geen bewijswaarde zou hebben nu de naam van diegene die het stuk ondertekende klaar en duidelijk wordt aangegeven en een controle dus perfect mogelijk is, dat het verwijt dat verzoekers naam niet voorkomt in de verklaring van kolonel S. thuis hoort in een roman van Kafka daar het stuk van 13 oktober 2014 als uitsluitende bedoeling heeft te bevestigen dat de lijst die op 27 september 2013 werd gepubliceerd wél echt is en dat de naam van verzoeker zonder de minste twijfel op deze lijst staat. Verzoekers zijn het niet eens met de bewering dat documenten enkel ondersteuning zouden kunnen bieden aan geloofwaardige verklaringen en op zich niet van aard zouden kunnen zijn om ongeloofwaardige verklaringen om te keren en zij benadrukken dat wanneer de verklaringen van de asielzoeker ongeloofwaardig zouden zijn, dit niet betekent dat de overheid zich *in fine* niet moet afvragen of het bestaan van een gegronde vrees of het risico op ernstige schade kan aangetoond worden door de gegevens van de zaak die redelijkerwijze als vaststaand kunnen beschouwd worden. Wanneer het vast staat dat de naam van verzoeker zich bevindt op de lijst gepubliceerd op 27 september 2013 door het Federale Ministerie van Binnenlandse zaken en het vast staat dat deze lijst effectief werd gepubliceerd, hetgeen mits een niet zo ingewikkeld onderzoek zou moeten kunnen bevestigd of ontkend worden, dan hebben zij recht op internationale bescherming en dan toont het nieuwe stuk aan – zelfs wanneer actueel slechts een fotokopie kan overgelegd worden – dat de kans aanzienlijk groter is dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling, aldus nog verzoekers.

Verzoekers refereren vervolgens aan het Zwitserse OSAR-rapport van 12 september 2011 waaruit moet blijken dat Tsjetsjenen die ervan verdacht worden hulp te hebben geboden aan de rebellen, alsook hun familieleden een grote kans maken op het grondgebied van de Russische Federatie te worden behandeld op een wijze die strijdig is met artikel 3 EVRM en met het anti-folterverdrag. Een uittreksel van genoemd rapport wordt als bijlage aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). In zoverre verzoekers behoudens het zorgvuldigheidsbeginsel nog andere beginselen van behoorlijk bestuur geschonden achten, laten zij na te verduidelijken om welke beginselen het gaat, laat staan dat zij enige toelichting geven op welke wijze deze beginselen zouden geschonden zijn, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij/zij beschikt. De

Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissingen tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4.1. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat de door verzoekers in het kader van onderhavige, vierde asielaanvraag afgelegde verklaringen en voorgelegde documenten betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat zij in het kader van hun vorige asielaanvragen hebben uiteengezet. In 's Raads arrest nr. 129 490 van 16 september 2014 werd inzake verzoekers hun derde asielaanvraag geoordeeld als volgt:

“(…) 2.3. In 's Raads arrest nr. 54 686 van 20 januari 2011 werd onder andere vastgesteld dat geen geloof kon worden gehecht aan het door verzoekers voorgehouden relaas en vervolgingsfeiten van hun eerste asielaanvraag.

Inzake verzoekers' tweede asielaanvraag, welke zij grotendeels steunden op nieuwe/andere elementen, werd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing genomen tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag omdat zij o.a. niet aannemelijk maakten waarom zij het in het kader van hun tweede asielaanvraag aangehaalde nieuwe asielmotief niet eerder konden melden aan de Belgische asielinstanties, aan de door hen nieuw aangebrachte feiten geen geloof kan worden gehecht, en de door hen neergelegde nieuwe documenten geen of slechts een zeer beperkte bewijswaarde hebben en de authenticiteit ervan erg twijfelachtig is, en (hoe dan ook) geen van die documenten inhoudelijk kan worden verbonden aan het door hen aangebrachte nieuwe asielmotief. Verzoekers' beroep tegen die beslissingen werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 118 033 van 30 januari 2014.

De Raad is, niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een tweede asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot de eerste asielaanvraag nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

2.4. Ter ondersteuning van hun derde asielaanvraag leggen verzoekers volgende stukken neer: (i) een namenlijst dat eerste verzoeker federaal wordt opgespoord, (2) een verklaring van het militair parket, (3) 5 convocaties, (4) een verklaring van hun advocaat uit Tsjetsjenië d.d. 23 oktober 2013 met opdrachtbevestiging van een advocaat d.d. 15 september 2008, en (5) een verklaring van een politiechef d.d. 20 september 2013.

Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: “Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de

Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

2.5.1. Waar verzoekers thans in hun verzoekschrift stellen dat “de verzoekende partij herhaalt dat hij de feiten, waarop hij zijn eerste asielaanvraag steunde, grotendeels verzonnen had, met dien verstande dat het natuurlijk juist is dat zijn zoontje T. ernstig ziek is en dat er in Tsjetsjenië geen opvangmogelijkheden zijn”, wijkt hun betoog af van en druist dit in tegen eerste verzoekers verklaringen afgelegd tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal. Immers, tijdens zijn recentste gehoor aldaar op 27 juni 2014 verklaarde eerste verzoeker meermaals en herhaaldelijk dat afgezien van zijn verklaringen omtrent zijn reisroute, er niets juist/waar is van wat hij tijdens (de gehoren in het kader van) zijn eerste asielaanvraag heeft gezegd, maar dat dit allemaal en volledig gelogen was, dit omdat hij bang was de waarheid te vertellen (administratief dossier, stuk 5b, gehoorverslag eerste verzoeker, p. 6-8). “Enkel de reisroute klopt”, zo verklaarde eerste verzoeker uitdrukkelijk ten aanzien van de commissaris-generaal wanneer deze hem de vraag stelde of er dan absoluut niets klopt van wat hij tijdens zijn eerste asielaanvraag heeft gezegd (Ibid., p. 8). Opmerkelijk is dat, manifest in strijd met de verklaringen van haar echtgenoot thans eerste verzoeker, tweede verzoekster op haar beurt tijdens haar recentste gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde dat het wel klopt en alles juist en waar is wat zij tijdens haar eerste asielaanvraag heeft gezegd, en dat haar man nooit heeft gelogen (AD, stuk 5a, gehoorverslag tweede verzoekster, p. 4).

Verzoekers’ betoog doet hoe dan ook geen afbreuk aan en vermag geen ander licht te werpen op het pertinente motief in de bestreden beslissingen waar dienaangaande het volgende wordt vastgesteld:

“Allereerst moet worden opgemerkt dat u tijdens uw huidige asielprocedure verklaart dat de asielmotieven die u in het kader van uw eerste asielaanvraag aanhaalde, niet op waarheid berusten maar dat u deze had verzonnen, behalve de reisroute (CGVS 27/06/2014 man tusseninterview p. 6, 8). Echter tijdens uw tweede asielprocedure minimaliseerde u deze asielmotieven, die u wilde vergeten (DVZ verklaring 2e AA rubriek 18). U vermeldde nergens dat u ze had verzonnen. Vastgesteld moet worden dat u telkens bij het indienen van een nieuwe asielaanvraag uw oorspronkelijke asielmotieven anders definieert. Het steeds anders definiëren van uw oorspronkelijke asielrelaas ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid ernstig. Alleszins moet worden vastgesteld dat u wat uw eerste asielmotieven betreft, geen nieuwe elementen aanbrengt. In dit verband dient alvast benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag met het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste asielaanvraag en staat de beoordeling vast.”

2.5.2. In zoverre verzoekers met betrekking tot de vastgestelde contradictie in eerste verzoekers verklaringen omtrent de concrete aanleiding van zijn problemen met de autoriteiten, met name

aangaande diens beweerde ontmoeting met en hulp aan de rebellen, thans opwerpen dat “het nochtans niet uitgesloten is dat de verzoekende partij in verwarring was tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken” wijkt hun betoog, en meer bepaald hun verklaring voor die vastgestelde tegenstrijdigheid, af van eerste verzoekers eerdere uitleg hieromtrent, zo blijkt uit volgende vaststelling in de bestreden beslissingen:

“U verklaarde bij het gehoor op de dienst Vreemdelingenzaken tijdens uw tweede asielaanvraag, dat u door 3 bebaarde mannen werd aangesproken (DVZ verklaring 2de AA, rubriek 17), echter tijdens het gehoor op het CGVS in juni 2014 verklaarde u dat 2 personen u om hulp vroegen (CGVS 27/06/2014 man tusseninterview p. 12). U wees er bij confrontatie met uw verklaringen op dat de tolk tijdens uw gehoor bij de dienst Vreemdelingenzaken foutief had vertaald en dat u haar daarop had gewezen. U had toen ook 2 personen gezegd en niet 3 personen (CGVS 27/06/2014 man tusseninterview p. 17). Uw uitleg overtuigt niet, daar nergens uit het gehoorverslag blijkt dat u melding maakte van problemen met de vertaling van de tolk, nochtans beweerde u deze problemen duidelijk te hebben gemaakt in aanwezigheid van de dossierbehandelaar (CGVS 27/06/2014 man tusseninterview p. 17). Opgemerkt moet worden dat het redelijk te verwachten is dat u tijdens uw onderlinge verklaringen eenduidige en coherente verklaringen kan afleggen over de aanvang van uw problemen. Het gebrek hieraan ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen.” Eerste verzoeker gaf noch tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken zelf, noch nadien tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal, ook en zelfs niet wanneer hij met de betreffende tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, ook maar enigszins melding van het feit dat hij tijdens zijn verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken in de war zou zijn geweest. Deze stelling mist aldus, net als eerste verzoekers eerdere algemene uitleg de tolk tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn tweede asielaanvraag te hebben gewezen op een foutieve vertaling -een bewering welke echter, zo stelde ook de commissaris-generaal terecht vast en deze vaststelling wordt door verzoekers niet ontkracht of weerlegd, geen steun vindt in het verslag van dat bewuste gehoor- elke grondslag en alle ernst. Het louter herhalen van en volharden in één versie van de feiten heft de in de bestreden beslissing gedane tegenstrijdigheden niet op. Verzoekers ontkrachten, noch weerleggen de vastgestelde incoherentie in eerste verzoekers verklaringen omtrent het aantal bebaarde mannen die eerste verzoeker zouden hebben aangesproken en om hulp hebben gevraagd, wat de aanleiding zou zijn geweest van hun beweerde vervolgingsproblemen en dus een essentieel element betreft in het kader van hun relaas dat de kern ervan raakt en uitmaakt.

2.5.3. Verzoekers’ huidige argumentatie dat “voor wat betreft de reispaspoorten” zij “er nogmaals op wijzen dat hun verklaring tijdens hun eerste asielverzoek, verzonnen was, inclusief de reis naar Grozny om de paspoorten af te halen”, is niet in overeenstemming met, doch, zo wordt ook in de bestreden beslissing terecht (vast)gesteld, druist volledig in tegen eerste verzoekers verklaringen aan de commissaris-generaal dat de verklaringen die hij tijdens de gehoren in het kader van zijn eerste asielaanvraag omtrent zijn reisroute aflegde wel waarachtig waren, doch al de rest was gelogen (administratief dossier, stuk 5b, gehoorverslag eerste verzoeker, p. 8). De verzoekende partijen bieden derhalve geen valabele verklaring of rechtvaardiging voor het pertinente motief uit de bestreden beslissingen dat de vaststelling dat zij, ondanks hun beweerde uitreisverbod, reispaspoorten aanvroegen bij en verkregen van hun autoriteiten de geloofwaardigheid van hun verklaarde vrees voor die autoriteiten ondermijnt.

2.5.4. De Raad wijst er op dat van een asielzoeker wordt verwacht dat hij van bij de aanvang van en doorheen de gehele asielprocedure coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij van meet af aan de concrete feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft. Verzoekers zijn hier echter geheel in gebreke gebleven. De vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst.

2.5.5. De vaststelling dat tweede verzoekster, zo blijkt uit het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde medisch attest van 1 juli 2014, te kampen heeft met geheugenstoornissen biedt, zo oordeelde ook de commissaris-generaal in diezelfde zin terecht, geen verklaring of rechtvaardiging voor haar quasi volledige onwetendheid omtrent de feiten en omstandigheden van het asielrelaas en meer bepaald omtrent essentiële elementen ervan die de kern ervan raken en uitmaken, zoals onder meer en in het bijzonder aangaande de arrestatie van eerste verzoeker welke de directe aanleiding vormde van hun vlucht uit de Russische Federatie en aldus een uitermate belangrijk element in het kader van hun relaas uitmaakt. Evenmin vermogen de geheugenstoornissen te verklaren of te rechtvaardigen waarom eerste en tweede verzoekster, zo stelt de Raad vast, manifest tegenstrijdige verklaringen aflegden omtrent verschillende belangrijke punten in hun relaas, zoals o.a. betreffende het feit dat de personen die eerste verzoeker zouden hebben gearresteerd gemaskerd waren, zoals tweede verzoekster beweerde, dan niet, zoals eerste verzoeker zelf aangaf, of eerste verzoeker vervolgens na zijn arrestatie voor zijn

verwondingen door een dokter zou zijn onderzocht, zoals deze zelf aangaf, of niet, zoals tweede verzoekster meende, en met betrekking tot de plaats waar eerste verzoeker zich tot aan zijn vertrek naar Europa zou hebben schuilgehouden, met name bij familieleden in het dorp zelf zoals hijzelf verklaarde, dan wel in de stad Stavropol zoals tweede verzoekster beweerde (administratief dossier, stuk 5a, gehoorverslag tweede verzoekster, p. 9-11).

Het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde medisch attest van 4 juni 2014 en het attest d.d. 30 juni 2014 waaruit blijkt dat tweede verzoekster zich op vrijdagavond 27 juni 2014 om 18u heeft aangeboden bij de spoeddienst van het 'Centre Hospitalier Regional de la Haute Senne' te Soignies, en er tot 22u is gebleven, maken geen gewag van geheugenstoornissen en deze documenten wijzigen hoe dan ook niets aan het voorgaande.

2.5.6. Verzoekers' huidige algemene bewering dat de namenlijst waaruit blijkt dat eerste verzoeker federaal zou worden opgespoord geen taalfouten bevat, mist feitelijke grondslag. Immers, zo stelde de commissaris-generaal vast, "worden (...) er anomalieën (...) opgemerkt in het document, waardoor deze aanleiding geven tot twijfel aan de authenticiteit van de namenlijst. Met name, bij vertaling werd vastgesteld dat in de zeer beknopte tekst de zinsopbouw onjuist was, en er grammaticale fouten en onafgemaakte zinnen staan" (bestreden beslissing, p. 3), een vaststelling welke door verzoekers niet wordt ontkracht of weerlegd, doch waaraan zij klaarblijkelijk volledig voorbijgaan. In de bestreden beslissingen wordt er daarnaast op gewezen dat uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat het Ministerie van Justitie bevoegd is voor de federale lijsten van extremistische materialen en niet het Ministerie van Binnenlandse Zaken zoals op de lijst vermeld staat. Verzoekers weerleggen, noch ontkrachten deze laatste vaststelling. Zij tonen niet met concrete en objectieve informatie aan dat het in deze toch het Ministerie van Binnenlandse Zaken is die bevoegd zou zijn voor de betreffende namenlijst, en niet het Ministerie van Justitie, zoals blijkt uit de objectieve informatie vervat in het administratief dossier.

2.5.7. Verzoekers, die niet betwisten maar in hun verzoekschrift zelf uitdrukkelijk aangeven dat "zij geen interesse vertoonden omtrent de inhoud van de overgelegde documenten" ontkrachten, noch weerleggen hetgeen met betrekking tot de overige door hen neergelegde documenten, met name de 5 convocaties, een verklaring van het militaire parket, de aanstelling van een advocaat in eerste verzoekers strafzaak, de brief van een Tsjetsjeense advocaat en een schrijven van de politiechef, werd vastgesteld, en zij ondernemen hiertoe zelfs geen ernstige poging.

Zij gaan er bovendien ten onrechte van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden (cf. RvS 17 december 2013, nr. 225.960). Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissingen. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaas te herstellen.

De Raad wijst er tevens op dat, in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt voorhouden, verzoekers zelf verantwoordelijk zijn voor de documenten die zij al dan niet voorleggen. Hun huidige stelling dat de Russische autoriteiten misschien bewust fouten maken om te beletten dat vluchtelingen er zich niet op zouden kunnen beroepen, is niets meer dan een algemene en allerm minst ernstige blote bewering welke zij op generlei wijze hard weten te maken.

2.5.8. Voor het overige stelt de Raad vast dat verzoekers zich in voorliggend verzoekschrift louter beperken tot het volharden in hun asielmotieven, het herhalen van een aantal eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen en het op algemene wijze tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, wat geen dienstig verweer vormt en waarmee zij aldus niet vermogen de motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten.

Gelet op wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook bij waar deze besluit dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komen.

2.6. In zoverre verzoekers nog artikel 3 van het EVRM geschonden achten, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoekers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De

bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Voor zover verzoekers menen een ernstig en reëel risico te lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling in hun land van herkomst omwille van het feit dat de Russische autoriteiten Tsjetsjenen die uit het buitenland terugkeren zouden viseren, stelt de Raad vooreerst vast dat zij het rapport van OSAR en het Nederlandse Algemeen Ambtsbericht Russische Federatie waarnaar zij dienaangaande verwijzen niet voorleggen. Verzoekers brengen hoe dan ook geen informatie aan waaruit zou (kunnen) blijken, en uit de informatie door het Commissariaat-generaal aan haar verweernota gevoegd blijkt niet/nergens dat personen die terugkeren naar de Russische Federatie louter om reden van het indienen van een asielaanvraag in het buitenland er op die gronden worden vervolgd of een reëel risico op ernstige schade lopen zoals bepaald bij artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Verzoekers' betoog betreft derhalve een blote bewering die niet met enige objectieve informatie wordt onderbouwd. Waar zij in dit verband voorts laten gelden dat het feit dat de Russische autoriteiten teruggekeerde Tsjetsjenen viseren des te meer het geval is voor terugkerende Tsjetsjenen die ervan verdacht worden hulp te hebben geboden aan de rebellen, verwijzen zij naar hun vluchtrelaas. Echter, in acht genomen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit vluchtrelaas en mede gelet op de informatie gevoegd aan de verweernota, zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoekers in hun land van herkomst een reëel risico lopen een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 van het EVRM.

Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissingen correct wordt gesteld als volgt: "Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de door u aangehaalde problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, meer bepaald de medische problematiek van uw echtgenoot, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat in het kader van de aanvraag tot medische regularisatie in hoofde van uw echtgenoot werd besloten dat de aandoeningen beschreven in de door u voorgelegde medische attesten niet kunnen worden beschouwd als direct levensbedreigende aandoeningen. Bijgevolg stelt de DVZ vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot de verlenging van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel.

Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel."

2.7. Uit het voorgaande blijkt aldus dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een volledig en zorgvuldig onderzoek heeft verricht naar een mogelijke onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het land van herkomst en heeft onderzocht of een mogelijke verwijderingsmaatregel om deze reden al dan niet een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel. De commissaris-generaal heeft bij deze beoordeling alle elementen betrokken die door verzoekers werden aangereikt. Dat de commissaris-generaal een mogelijk risico zoals bepaald in artikel 3 van het EVRM niet zorgvuldig zou hebben onderzocht, kan dan ook niet worden volgehouden.

2.8. In zoverre verzoekers nog verwijzen naar artikel 13 van het EVRM wijst de Raad erop dat dit artikel het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel waarborgt. De Raad is van oordeel dat verzoekers met onderhavige procedure beschikken over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in voornoemde verdragsbepaling.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissingen worden beaamd en in hun geheel overgenomen."

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgende asielaanvraag, de beslissingen met betrekking tot de vorige asielaanvragen nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

2.4.2. In het kader van onderhavige aanvraag verklaren verzoekers dat hun problemen nog steeds dezelfde zijn en dat de autoriteiten verzoeker nog steeds zoeken. Ook halen zij aan dat er in Oekraïne mensen aanwezig zijn die door Kadyrov naar daar werden gestuurd om er mensen te doden en dat veel mensen die naar Tsjetsjenië zijn teruggekeerd werden vermoord.

Ter ondersteuning van hun vierde asielaanvraag leggen verzoekers een document van het Ministerie van Binnenlandse Zaken van de Russische Federatie neer waarin wordt verklaard dat het Ministerie van Binnenlandse Zaken van de Russische Federatie op 27 september 2013 een federale lijst met extremistische materialen van de Tsjetsjeense Republiek Itchkeria actief op het territorium van de Russische Federatie, heeft gepubliceerd.

Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *"Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."*

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene

situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

2.4.3. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissingen vermogen verzoekers hun verklaringen en de door hen in het kader van huidige asielaanvraag bijgebrachte documenten niet te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van hun vorige asielaanvragen op grond waarvan werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hen uiteengezette vluchtmotieven.

2.4.3.1. Zo merkt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vooreerst terecht op als volgt: *“(...) De verklaringen die u aflegt vloeien immers volledig voort uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvragen hebt uiteengezet. U verklaart dat uw problemen nog steeds dezelfde zijn en dat de autoriteiten u zoeken, u willen oppakken, opsluiten en doden (DVZ Gehoorverslag 4e AA, rubriek 15,18). Er moet echter worden beklemtoond dat uw vorige aanvragen door het CGVS werden afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Deze motieven werden telkens door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.*

(...) U haalde bijkomstig nog aan dat een kennis van u, ene K.(...) S.(...), uw problemen kan bevestigen (DVZ Gehoorverslag 4e AA, rubriek 21). Zijn verklaringen, hoewel u deze op geen enkel moment voorlegt of weergeeft, echter evenmin van die aard dat ze de vastgestelde ongeloofwaardigheid in uw relaas zouden kunnen herstellen. Uw persoonlijke verklaringen en die van uw echtgenote werden immers reeds ongeloofwaardig bevonden omwille van talloze vaststellingen die hierboven en in vorige beslissingen reeds uitgebreid werden beargumenteerd. Dat een derde persoon uw verhaal, waaraan geen geloof wordt gehecht, nogmaals zou komen herhalen, wijzigt niets aan de bovenstaande conclusie.

Verder haalde u nog aan dat er in Oekraïne mensen aanwezig zijn die naar daar werden gestuurd door Kadyrov om er mensen te doden (DVZ Gehoorverslag 4e AA, rubriek 21). U haalt echter niet concreet aan dat u persoonlijk hetzelfde zou vrezen of, indien u zou vrezen naar Oekraïne te worden gestuurd, waarop deze vrees dan is gebaseerd. Het betreft hier dus louter een blote bewering van uw kant, waardoor dit niet als nieuw element kan worden beschouwd dat de kans aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking zou komen. Bovendien, voor zover u zou doelen op het gewapend conflict in Oost-Oekraïne, blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratief dossier werd toegevoegd dat er geen aanwijzingen zijn dat dienstplichtigen of personen zonder militaire ervaring gedwongen naar Oekraïne zouden worden gestuurd om er te vechten aan de zijde van pro-Russische milities. (...)” Tegen deze pertinente overwegingen wordt in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer gevoerd zodat dit onderdeel van de motivering onverminderd overeind blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

Voorts oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat aan de brief van het Ministerie van Binnenlandse Zaken dd. 13 oktober 2014 geen bewijswaarde kan worden toegekend: *“De brief van het Ministerie van Binnenlandse Zaken waarmee u uw ongeloofwaardig bevonden problemen alsnog probeert te bewijzen is niet van die aard dat deze de bovenstaande conclusies kan wijzigen. Het betreft hier immers louter een kleurenkopie waarvan de authenticiteit onmogelijk kan worden nagegaan. Zelf wordt u op geen enkel moment persoonlijk vermeld in dit document, waardoor deze brief ook inhoudelijk niet aantoonst dat u in uw land van herkomst zou worden gezocht, zoals u beweert (DVZ Gehoorverslag 4e AA, rubriek 17). Bovendien moet nogmaals worden benadrukt dat documenten enkel ondersteuning kunnen bieden aan geloofwaardige verklaringen en op zich niet van die aard zijn om ongeloofwaardige verklaringen om te keren.”* Verzoekers beogen met de voorlegging van dit stuk immers aan te tonen dat verzoeker nog steeds vervolging riskeert omwille van feiten die in het kader van de vorige asielaanvragen volstrekt ongeloofwaardig werden bevonden.

Verzoekers blijken er overigens ten onrechte van uit te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren. De Raad benadrukt in dit verband dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* allerm minst het geval is gebleken. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de

intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Er is geen enkele rechtsregel die voorschrijft dat aan geschreven stukken meer bewijswaarde moet worden toegekend dan aan de verklaringen van de asielzoeker. Bij verwerping ervan dient de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ook niet aan te tonen dat de voorgebrachte bewijsstukken vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom ze naar zijn oordeel onvoldoende bewijskracht bezitten. Zo kan de commissaris-generaal en ook de Raad aan voorgelegde stukken bewijswaarde onzeggen indien deze naar zijn oordeel onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit. Daargelaten het feit dat het slechts een kleurenkopie betreft die door het nodige knip- en plakwerk gemakkelijk te fabriceren is en aldus geen enkele garantie biedt op het vlak van authenticiteit, is *in casu* duidelijk gebleken dat het document van het Ministerie van Binnenlandse Zaken van de Russische Federatie dat verzoeker heeft voorgelegd niet ondersteund wordt door geloofwaardige verklaringen. Bovendien oordeelde de Raad reeds in het kader van verzoekers hun derde asielaanvraag dat de namenlijst die op 27 september 2013 door het Ministerie van Binnenlandse Zaken zou gepubliceerd zijn van iedere bewijswaarde verstoken is: *“Immers, zo stelde de commissaris-generaal vast, “worden (...) er anomalieën (...) opgemerkt in het document, waardoor deze aanleiding geven tot twijfel aan de authenticiteit van de namenlijst. Met name, bij vertaling werd vastgesteld dat in de zeer beknopte tekst de zinsopbouw onjuist was, en er grammaticale fouten en onafgemaakte zinnen staan” (bestreden beslissing, p. 3), een vaststelling welke door verzoekers niet wordt ontkracht of weerlegd, doch waaraan zij klaarblijkelijk volledig voorbijgaan. In de bestreden beslissingen wordt er daarnaast op gewezen dat uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat het Ministerie van Justitie bevoegd is voor de federale lijsten van extremistische materialen en niet het Ministerie van Binnenlandse Zaken zoals op de lijst vermeld staat. Verzoekers weerleggen, noch ontkrachten deze laatste vaststelling. Zij tonen niet met concrete en objectieve informatie aan dat het in deze toch het Ministerie van Binnenlandse Zaken is die bevoegd zou zijn voor de betreffende namenlijst, en niet het Ministerie van Justitie, zoals blijkt uit de objectieve informatie vervat in het administratief dossier.”* Het louter neerleggen in het kader van onderhavige asielaanvraag van een nieuw document uitgaande van het Ministerie van Binnenlandse Zaken waarin wordt verklaard dat dit Ministerie op 27 september 2013 een federale lijst heeft gepubliceerd met extremistische materialen van de Tsjetsjeense Republiek Itchkeria actief op het territorium van de Russische Federatie, zonder met concrete en objectieve informatie aan te tonen dat wel degelijk het Ministerie van Binnenlandse Zaken en niet het Ministerie van Justitie bevoegd zou zijn voor de betreffende namenlijst, kan voorgaande appreciatie niet ombuigen. Zo de namenlijst daadwerkelijk op 27 september 2013 door het Ministerie van Binnenlandse Zaken zou gepubliceerd zijn, kan overigens niet worden ingezien om welke reden de adjunct-minister van Binnenlandse Zaken deze publicatie een jaar later in een afzonderlijk document zou moeten attesteren en zou moeten bevestigen dat *“de lijst die op 27/9/2013 werd gepubliceerd wél echt is”*, zoals verzoekers aanhalen in het verzoekschrift. Het is de Raad evenmin duidelijk hoe verzoeker, wiens naam op deze lijst zou staan, een dergelijke verklaring in zijn bezit zou hebben gekregen en verzoeker licht dit ook niet toe.

In zoverre verzoekers nog aanvoeren dat de authenticiteit van het document in kwestie door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met een kleine inspanning kan gecontroleerd worden, merkt de Raad op dat het aan de asielzoeker is om de verschillende elementen van zijn/haar relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken en het de taak van de asielinstanties is om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat verzoekers ongeloofwaardige verklaringen afleggen met betrekking tot de redenen waarom zij hun land van herkomst ontvlucht zijn terwijl van hen minstens verwacht kan worden dat zij middels een coherent en waarachtig relaas aantonen dat hun aanvraag gerechtvaardigd is. Van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen mag verwacht worden dat de aanvraag op een correcte en zorgvuldige manier wordt onderzocht, rekening houdende met alle elementen eigen aan het individuele relaas. Indien de betrokkenen zich bedienen van een ongeloofwaardig relaas, kan van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen echter niet worden verwacht dat hij door middel van een eigen onderzoek de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdelingen tracht op te vullen.

2.4.3.2. Daarnaast oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier, die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat de situatie in Tsjetsjenië actueel niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een

reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kade van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Daar verzoekers aldus geen concrete elementen aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië gemaakt door de commissaris-generaal, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.4.3.3. Waar verzoekers nog verwijzen naar het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde OSAR-rapport van 12 september 2011 waaruit moet blijken dat Tsjetsjenen die ervan verdacht worden hulp te hebben geboden aan de rebellen, alsook hun familieleden een grote kans maken op het grondgebied van de Russische Federatie te worden behandeld op een wijze die strijdig is met artikel 3 EVRM en met het anti-folterverdrag, herhaalt de Raad dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering als zou hij verdacht worden van samenwerking met de rebellen. Dit rapport vermag evenmin de onjuistheid aan te tonen van de informatie gevoegd aan het administratief dossier op grond waarvan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht oordeelt als volgt: *“(…) Wat betreft de vermelding van uw echtgenote dat er veel mensen die vanuit België terug naar Tsjetsjenië gingen daar werden vermoord (DVZ Gehoorverslag 4e AA echtgenote, rubriek 15), is het Commissariaat-generaal na analyse van informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal, en waarvan een synthese is toegevoegd aan het administratief dossier, van oordeel dat uw vrees voor ernstige problemen bij terugkeer naar Tsjetsjenië, omwille van het feit dat u in het buitenland heeft verbleven niet gegrond is. Enkele bronnen geven aan dat de Tsjetsjenen die van het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeren een risicogroep vormen. Gezien de informatie die werd verzameld bij andere bronnen is er echter geen reden om te besluiten dat alle Tsjetsjenen die naar Tsjetsjenië terugkeren, onder wie de Tsjetsjenen die in het buitenland een asielaanvraag hebben ingediend, met reden vrezend vervolgd te worden of een reëel risico lopen om ernstige schendingen te ondergaan zoals wordt begrepen in de asielmaterie, enkel en alleen door deze terugkeer.*

Verschillende betrouwbare en gerenommeerde bronnen (International Crisis Group, Human Rights Watch, Caucasian Knot) maken immers geen enkele melding van het feit dat de Tsjetsjenen die van het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeren op zich een risicogroep zouden vormen. En noch de Internationale Organisatie voor Migratie noch de Oostenrijkse asielinstantie vermelden problemen voor de Tsjetsjenen die gebruik hebben gemaakt van een terugkeerprogramma naar Tsjetsjenië. Wat betreft het terugkeerprogramma in kwestie dat wordt uitgevoerd door de Internationale Organisatie voor Migratie, dat momenteel nog steeds loopt en waarvan honderden personen gebruik hebben gemaakt, dient men de nadruk te leggen op het feit dat de terugkeer op vrijwillige basis gebeurt en worden voorafgegaan door een individueel advies van de IOM wat betreft de aangeboden opties en mogelijkheden. Men dient eveneens op te merken dat er na de terugkeer ter plaatse een opvolgings- en ondersteuningsprocedure wordt verzekerd, in het kader van deze procedure hebben de betrokken personen de kans om eventuele problemen die ze hebben ondervonden mee te delen, waaronder eventuele problemen die verband houden met de veiligheid.

Nog andere bronnen halen individuele gevallen aan waarbij Tsjetsjenen ernstige problemen hebben ondervonden bij hun terugkeer in Tsjetsjenië. Uit andere gegevens die werden verzameld rond de omstandigheden waarin deze personen ernstige problemen hadden ondervonden bij hun terugkeer in Tsjetsjenië bleek dat zij werden gevisieerd of kans liepen om gevisieerd te worden los van deze terugkeer. Het is duidelijk dat de reden voor de problemen die ze hadden ondervonden niet de terugkeer naar Tsjetsjenië op zich is of enkel en alleen het feit dat ze asiel hebben aangevraagd in het buitenland, maar elementen die eigen zijn aan hen en die, in voorkomend geval, hen doen opmerken in een groep die beschouwd kan worden als zijnde een risicogroep (omstandigheden die verband houden met hun eerdere voorgeschiedenis voor hun vertrek, vermoedelijke of reële banden van de betrokkene of van zijn of haar naasten met gewapende groeperingen, de hoedanigheid van tegenstander van het regime). Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan men dus niet besluiten dat iedere Tsjetsjeen die van het buitenland terugkeert naar Tsjetsjenië enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde asielzoeker is een risico loopt om het slachtoffer te worden van een groepsvervolgung, namelijk een vervolging die het gevolg is van een bewust en systematisch beleid, waarmee men iedere persoon die lid is van een welbepaalde groep op willekeurige wijze kan treffen, enkel en alleen doordat hij of zij deel uitmaakt van deze groep. Men kan evenmin besluiten dat iedere Tsjetsjeen die van het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeert enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde asielzoeker is systematisch een reëel risico loopt om ernstige schendingen te ondergaan in de zin van de reglementering met betrekking tot de subsidiaire bescherming.

Wat u betreft, de vrees die u zou kunnen hebben en het risico dat u zou kunnen lopen in het geval van een terugkeer naar Tsjetsjenië werden beoordeeld in het licht van uw persoonlijke situatie. Uw eventuele lidmaatschap van een groep zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, kan niet worden beschouwd als een risico. (...)”

De Raad wijst er in dit verband nog op dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoekers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. In acht genomen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun vluchtrelaas en mede gelet op de informatie gevoegd aan het administratief dossier, zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoekers in hun land van herkomst een reëel risico lopen een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissingen correct wordt gesteld als volgt: *“Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.*

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.”

2.4.3.4. Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoeksters geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komen.

2.5. Waar verzoekers de schending van artikel 13 EVRM aanhalen, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel waarborgt, dient te worden benadrukt dat verzoekers met onderhavige procedure over een beroep beschikken dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 13 EVRM.

2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende

gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoekers in het kader van hun vierde asielaanvraag geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komen. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.7. Waar verzoekers *in fine* vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, verwijst de Raad naar het gewijzigde artikel 39/2 van de vreemdelingenwet waaruit blijkt dat de Raad inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, ook voor de beslissingen tot niet-inoverwegingname bedoeld in artikel 57/6/1 en 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). In tegenstelling tot hetgeen verzoekers vragen kan de Raad derhalve de beslissingen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag slechts vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, 2° en 3° van de vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissingen worden beaamd en in hun geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS